

Bestemmelsen, som med enkelte redaktionelle ændringer svarer til betænkningssudkastets § 28, fastsætter, i hvilket omfang kreditor, efter at det solgte er taget tilbage, kan gøre en restfordring gældende mod køberen, og på hvilken måde dette i givet fald kan ske.

Til stk. 1.

Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 5, stk. 2. Af sammenhængen med stk. 2 fremgår, at stk. 1 alene vedrører køb, som ikke er forbrugerkøb.

Til stk. 2.

Bestemmelsen, som er ny i forhold til den gældende afbetalingslov, fastslår i overensstemmelse med udvalgets flertals forslag, at kreditor i forbrugerkøb som hovedregel afskæres fra at gøre en eventuel restfordring gældende mod køberen efter det solgtes tilbagetagelse. Bestemmelsen har nøje sammenhæng med § 23, hvorefter kreditor i forbrugerkøb som altovervejende hovedregel skal søge sig fyldestgjort gennem tilbagetagelse af det solgte. Der henvises derfor tillige til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Som nævnt i betænkningen s. 97-99 har udvalgets flertal bl. a. lagt vægt på, at de fleste kreditorer i praksis ikke gør deres restfordring gældende mod køberen, og at ejendomsforbehold kun bør tages, hvor og på sådanne vilkår at det giver kreditor rimelig realsikkerhed i det solgte. Bestemmelsen skal således sammen med § 23 medvirke til, at salg med ejendomsforbehold inden for forbrugerkøbsområdet får et mere naturligt område, end tilfældet er i dag.

Mindretallet har henvist til, at reglen er et brud på princippet om, at indgåede aftaler fuldt ud skal holdes, og at det er betænkeligt at afskære restfordringen, når § 22 giver adgang til at udsætte en begæret tilbagetagelsesforretning, jfr. betænkningen s. 99. Pengeinstitutternes repræsentant i udvalget har anført, at for køberfinansieringen i pengeinstitutterne vil § 28, jfr. § 23, føre til, at løbetiden og udbetalingsens størrelse må afpasses efter tingens levetid i stedet for efter en afviklingstid, der er tilpasset kundens ønsker, jfr. betænkningen s. 282-283.

Adskillige erhvervsorganisationer har under høringen udtrykt tilsvarende betænkeligheder. En af retterne har endvidere anført, at reglen kan indebære en risiko for, at sælgere vil betinge sig hurtigere amortisering og være mindre tilbøjelige til at

give køberne henstand ved forsinkelse med betaling af afdrag.

Justitsministeriet er enig med kreditkøbsudvalgets flertal i, at bestemmelsen vil betyde en ønskelig »sanering« af området for salg med ejendomsforbehold i forbrugerforhold og har derfor på trods af de nævnte indvendinger fundet at burde fremme flertallets forslag, der stemmer med en udbredt praksis i afbetalingssager. Kreditor kan sikre sig mod tab ved kun at sælge ting med ejendomsforbehold, som egner sig til denne salgsform, samt ved at fastsætte udbetalingen og afdragsbestemmelserne på en sådan måde, at han har rimelig realsikkerhed i det solgte via ejendomsforbeholdet. Hvis kreditten finansieres af en tredjemand, f. eks. et pengeinstitut, uden at finansieringen beror på en aftale mellem denne og sælgere som angivet i § 1, stk. 2, nr. 2, kan lånet endvidere fortsat sikres ved underpant i det solgte, selv om dette for køberen er en dyrere finansieringsform på grund af stempelomkostningerne. En del af kritikken mod reglen om bortfald af kreditors restfordring er i øvrigt gået ud på, at det er betænkeligt at afskære restfordringen, når fogedretten samtidig ifølge udvalgets lovudkast får en vidtgående adgang til at udsætte en begæret tilbagetagelsesforretning. Som det fremgår af § 22 og bemærkningerne hertil, er fogedrettens udsættelsesadgang efter lovforslaget imidlertid blevet begrænset i forhold til udvalgets forslag.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 97-99, hvor der nærmere er redegjort for, at kreditor dog ikke afskæres fra at gøre sin restfordring gældende, i det omfang særlige omstændigheder har medført en for kreditor upåregnelig værdiforringelse.

Til stk. 3.

Bestemmelsen er ny i forhold til afbetalingsloven og omfatter alle køb med ejendomsforbehold. Hvor kreditor, efter at det solgte er taget tilbage, kan gøre en restfordring gældende mod køberen - jfr. stk. 1 om køb, der ikke er forbrugerkøb, og stk. 2 om forbrugerkøb - eller hvor tilbagetagelse ikke kan ske, fordi det solgte ikke længere findes hos køberen eller er omfattet af trængsbeneficiet, bestemmer stk. 3, at udlæg kan foretages »på grundlag af fogedrettens opgørelse af kravet«, dvs. at tilbagetagelsesforretningen bliver udlægsgrundlag ved siden af de i retsplejelovens § 478 nævnte udlægsgrundlag. Der henvises herom til betænkningen s. 99-101. Er det solgte omfattet af trængsbeneficiet, kan kreditors krav i forbrugerkøb som ho-